

Arrest

nr. 246 357 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 februari 2019 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 25 februari 2019 om internationale bescherming. Op 27 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. J. S. A. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 23 augustus 1982 in Itagüí, departement Antioquia, Colombia. U groeide op bij uw moeder, G. S. A. A. (...), in Itagüí. U heeft uw vader amper gekend en zag hem voor het laatst toen u tien jaar oud was. Langs moederszijde heeft u twee halfbroers en twee halfzussen. Toen u veertien jaar oud was, diende u met uw familie te verhuizen naar Barranquilla, departement Atlantico, waar jullie vervolgens een drietal maanden woonden om daarna terug te keren naar Itagüí. Ongeveer een jaar later trok u met een van uw broers naar Pereira, departement Risaralda. Daar verbleven jullie ongeveer anderhalve maand, waarna jullie besloten om weer terug te keren naar Antioquia. In de periode die daarop volgde, diende u met uw familie geregeld te verhuizen. Jullie woonden in verschillende dorpen in Antioquia, maar toen u achttien jaar oud was, vestigde u zich in Itagüí, waar u bleef tot uw vertrek. In Itagüí nam u tevens grotendeels de zorg op voor uw grootmoeder. Na uw middelbare schooljaren bent u meteen beginnen werken. U baatte een tijd als zelfstandige een eetkraam uit, maar omdat u aan de slag was zonder vergunning, dwong de overheid u om deze activiteiten stop te zetten en nam ze uw eetkraam in beslag. U werkte doorheen uw volwassen leven tevens als arbeider in verschillende bedrijven.

Op 11 december 2018 werd uw broer, Y. E. A. A. (...), gedood in Itagüí. Daarvoor werd hij door de lokale Banda La Union reeds gedwongen ingeschakeld om drugs en wapens mee te dragen en geld op te eisen. Die bewuste dag kreeg hij de taak om een ander lid van de bende te doden nadat deze persoon de bende had verraden. Na het voltooien van deze opdracht zou uw broer een aanzienlijke hoeveelheid geld ontvangen, alsook zou hij nadien de controle krijgen over een bepaalde wijk. Met dat geld zou hij een huis kopen voor jullie moeder, zodat de hele familie een beter leven zou kunnen leiden. Het liep echter grondig mis. Zijn kompaan, die hem zou helpen ontsnappen met een motor nadat de moord werd gepleegd, reed weg voordat uw broer mee kon vluchten. Y. (...) werd vervolgens neergeschoten en overleed.

Tijdens de rouwperiode die volgde op de dood van uw broer, kreeg uw moeder bezoek van El Cojo, de rechterhand van de bendeleider die op dat ogenblik een straf in de gevangenis uitzat. Hij vertelde uw moeder dat indien ze het geld dat oorspronkelijk aan Y. (...) was beloofd alsnog wilde ontvangen, zij op haar beurt haar verantwoordelijkheid moest nemen voor de bende. Uw moeder kreeg vervolgens, tegen haar zin, de controle over een bepaalde wijk in Itagüí, waar ze de coördinatie van de drugshandel op zich diende te nemen. Ze had verschillende handlangers, lokale drugsdealers, in dienst en ze mocht een deel van de opgebrachte winst voor zichzelf houden. U bood aan om uw moeder te helpen, maar zij weigerde. Ze argumenteerde dat ze niet wilde dat u hetzelfde overkwam als uw broer Y. (...) en dat ze u op geen enkele manier wilde betrekken bij de bende. Nadat meerdere 'werknemers' van uw moeder in aanraking kwamen met de politie, besloot ze op het einde van de maand januari 2019 haar aandeel in de drugshandel stop te zetten en alle drugs terug te geven aan de bende om verdere problemen te vermijden. Dit stelde de Banda La Union echter allerm minst op prijs, waarna zij u probeerden te rekruteren.

Op zondag 3 februari 2019 werd u rond 23u30 gegrepen door twee mannen op een motor. Beiden droegen een helm, waardoor u de identiteit van deze personen niet kon achterhalen. Zij vertelden u dat u verplicht moest samenwerken met de bende en gaven u 15 dagen bedenktijd. Indien u zou weigeren, zou men u doden. U werd zeer bang en ging vervolgens langs bij uw moeder en u contacteerde eveneens uw jeugdvriend S. E. B. (...), die in België verbleef. Zij adviseerden u allebei om eerst een klacht neer te leggen bij het Colombiaanse parket, wat u vervolgens op 5 februari 2019 ook deed. U besloot echter het resultaat van die klacht niet af te wachten en, nadat u nogmaals had overlegd met uw moeder en S. (...), uw vertrek uit Colombia voor te bereiden. Uw moeder gaf u haar spaargeld om een paspoort en vliegtickets te kunnen aanschaffen.

Op 13 februari 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Parijs naar België. Vervolgens deed u op 25 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

In maart 2019, toen u zich reeds in België bevond, begon de Banda La Union u via uw moeder en uw zus, J. J. (...), te bedreigen. Zij ontvingen verschillende dreigberichten waarin men aangaf dat men reeds op de hoogte was van de klacht die u had ingediend en dat u het land verlaten had.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u zal worden gedwongen om voor de Banda La Union te werken, ofwel dat deze bende de opdracht zal geven om u te doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, uittreksels uit het burgerregister van uw moeder en uw broer Y. E. A. A. (...), de overlijdensakte van Y. E. A. A. (...), een nieuwsbericht over de moord op uw broer Y. E. A. A. (...), een klacht bij La Fiscalía, een aanvraag om beschermingsmaatregelen bij de nationale politie, verscheidene foto's van wapens en drugs, een bevestigingsbrief over de ontheemding van uw moeder en uw broer M. E. A. A. (...), print-screens van dreigberichten via WhatsApp, verscheidene Colombiaanse nieuwsberichten, de bevestiging van uw vliegreis en een brief van uw advocaat met daarin bijkomende toelichting, die werd bezorgd aan het CGVS na het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient te worden aangehaald dat het CGVS geenszins het feit betwist dat uw broer, Y. E. A. A. (...), op 11 december 2018 om het leven kwam bij een gewelddadige confrontatie in het drugsmilieu. Er kunnen echter uitgelezen twijfels geplaatst worden bij de plausibiliteit en de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na zijn dood, waaruit u een vrees voor vervolging puurt. Bovendien wordt uw relaas gekenmerkt door enkele fundamentele tegenstrijdigheden, hetgeen bijgevolg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U kan doorheen uw verklaringen niet bewijzen dat u op dit ogenblik, wat u betreft, een vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege uw vermeende problemen met de Banda La Union. U zou uw land van herkomst hebben verlaten omwille van een vermeend incident waarbij op 3 februari 2019 twee onbekende mannen op een motor u zouden hebben vastgegrepen en u zouden hebben gedwongen om uzelf aan te sluiten bij de bende waartoe uw broer behoorde. Dit gebeurde nadat uw broer kwam te overlijden op 11 december 2018, uw moeder zijn plaats zou hebben ingenomen, maar deze opdracht vervolgens rond 31 januari 2019 weer zou hebben neergelegd. U zou na het motorincident 15 dagen bedentijd hebben gekregen. U diende vervolgens een klacht in bij de politie, maar u besloot niet af te wachten en een paspoort en vliegtuigtickets aan te schaffen om Colombia te verlaten. Nadat u reeds in België was, zouden uw moeder en zus via WhatsApp aan u gerichte dreigberichten en foto's ontvangen hebben en deze vervolgens naar u hebben doorgestuurd, waaruit u afleidt dat uw leven in gevaar zou zijn (CGVS, p. 11-12, p. 15-18). Allereerst dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit van de desbetreffende WhatsAppconversaties (zie document 10, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier) niet bewezen kan worden. Bovendien blijken de berichten die u voorlegt afkomstig te zijn van uw moeder en uw zus, dus niet rechtstreeks van uw vermeende belagers (CGVS, p. 5-6). U heeft uw belagers dus nooit openlijk kunnen identificeren, noch tijdens het vermeende incident op 3 februari 2019, noch in de vermeende dreigberichten. Daarenboven dient het CGVS op te merken dat ook de bijgevoegde foto's niet als authentieke originelen kunnen bestempeld worden. Bovendien blijkt minstens één van de bijgevoegde foto's eenvoudigweg weggeplukt van een internetpagina daterende uit 2013 (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het betreft een foto van een replica van het wapen dat gebruikt werd in een populaire Amerikaanse televisiereeks. U bestempelt het wapen op de foto echter als een onvervalst wapen dat uw familie voor de bende diende te bewaren (CGVS, p. 5), wat bijgevolg neerkomt op een fundamentele onwaarheid. Derhalve kan het CGVS ernstige twijfels plaatsen bij de echtheid en de geloofwaardigheid van de vermeende dreigberichten en bijgevoegde foto's, waaruit u een vrees voor vervolging puurt.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk ten stelligste dat het incident van 3 februari 2019 de directe aanleiding vormde voor het verlaten van uw land van herkomst, dat u pas daarna begonnen bent met de

formele procedures om uw reis in orde te brengen en dat u pas na het incident het nodige geld kreeg van uw moeder om een paspoort aan te vragen (CGVS, p. 11, p. 15-16). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Colombiaans paspoort waarmee u de reis naar België maakte, u reeds werd afgeleverd op 25 januari 2019. Dit impliceert dat u reeds voor het vermeende incident met de twee bendeleden en reeds voordat uw moeder zou hebben besloten om niet langer samen te werken met de bende, desbetreffend paspoort heeft aangevraagd en ontvangen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er andere beweegredenen moeten hebben meegespeeld voor het verkrijgen van een paspoort. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd met desbetreffende vaststellingen, dient u toe te geven dat u aanvankelijk niet de waarheid vertelde en het paspoort daadwerkelijk reeds eerder had aangeschaft met het oog op een vakantie in de Verenigde Staten (CGVS, p. 16). Vanzelfsprekend doen dergelijke vormen van incoherenties en onwaarheden aanzienlijk verder afbreuk aan de globale geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan worden opgemerkt dat u op 5 februari 2019 een aangifte indiende bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van de vermeende gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden op 3 februari 2019, en bijkomende beschermingsmaatregelen aanvroeg bij de nationale politie (zie documenten 6 en 7, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). U boekte vervolgens reeds een dag later, op 6 februari 2019, uw reis naar België (zie document 13, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). Het mag verbazen dat u enerzijds de moeite ondernam om een klacht neer te leggen en beschermingsmaatregelen aan te vragen, maar anderzijds niet bereid bleek te zijn om nog even het resultaat af te wachten en bovendien tot op heden geen interesse toont in het verdere verloop van de aangifte (CGVS, p. 17-18). Er dient echter te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vastberaden was om een eventueel verder onderzoek niet af te wachten, noch eventuele beschermingsmaatregelen te evalueren. Dat u beweert dat de politie zou samenwerken met de bendeleden die u zouden zoeken, biedt hiervoor geen afdoende verschuiving (CGVS, p. 5, p. 17). Het feit dat u zo snel na uw aangifte uw reis tot in de puntjes in orde bracht, dat u weigerde het resultaat van de aangifte af te wachten, alsook dat u reeds langere tijd over alternatieve motieven beschikte om uw land van herkomst te verlaten (zie supra), dit alles doet vermoeden dat u slechts een klacht heeft neergelegd en beschermingsmaatregelen heeft aangevraagd met als doel uw asielrelaas op te smukken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u bovendien naar voren dat uw belagers op dit ogenblik niet zouden weten waar u zich bevindt, zij zouden enkel op de hoogte zijn dat u Colombia heeft verlaten (CGVS, p. 14). Op uw eigen sociale media maakte u er echter geen geheim van dat u sinds uw vertrek uit uw land van herkomst in België verblijft. Niettegenstaande dat u via uw familieleden te weten zou zijn gekomen dat men nog steeds naar u op zoek was, plaatste u onder andere een foto op uw publiek Facebookprofiel waarop u te zien bent op een duidelijk herkenbare toeristische trekpleister in Brussel, alsook een foto waarbij u expliciet uw verblijfslocatie in Doornik aanduidt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u overigens aan dat men u in het opvangcentrum gewaarschuwd had voor dergelijk onbezonnen gedrag, maar ook deze verwittiging bracht u er niet toe om de berichten te wissen (CGVS, p. 16). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn eigen leven en integriteit, en daarom zijn land van herkomst is ontvlucht, kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij tot op zekere hoogte discretie waarborgt. Dit deed u echter allerminst, ondanks het feit dat men nog steeds naar u op zoek zou zijn.

Daarnaast lijken uw verklaringen omtrent de vermeende gedwongen inschakeling van uw moeder bij de Banda La Union, daterende van vlak na de dood van uw broer en voordat u belaagd zou zijn geweest door de twee motorrijders, weinig plausibel. Uw overleden broer was reeds lange tijd actief voor deze drugsbende en voerde reeds sinds zijn jonge jaren hun opdrachten uit (CGVS, p. 12). Bovendien bleef Y. (...) de bende trouw tot zijn dood, hij stierf terwijl hij een moordopdracht op een dissident bendelid uitvoerde (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt dat uw broer op een slecht blaadje stond bij de bendeleiders, integendeel. U schetst in uw verklaringen het beeld dat uw broer binnen de bende een gerespecteerd persoon was die vertrouwen genoot en daardoor ook de controle kreeg over een bepaalde wijk (CGVS, p. 12). Y. (...) zou u en uw familie bovendien steeds goed hebben afgeschermd van zijn bendeleden, jullie waren daar nooit bij betrokken. Vanuit die optiek kadert het bijgevolg niet in een logisch geheel dat de Banda La Union uw onervaren moeder zou dwingen om met hen samen te werken en haar dan vervolgens de verloning die uw broer aanvankelijk zou opstrijken voor de moord zou compenseren, vermits de bende daar weinig voordeel uit zou halen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op

het CGVS wordt gevraagd naar een verklaring voor deze eerder onwaarschijnlijke wending, ontbreekt het u aan een sluitend antwoord en beweert u tamelijk vaag dat drugs wijdverspreid zijn in Colombia (CGVS, p. 14-15), hetgeen geen afdoende opheldering kan bieden. Bovendien verklaart u aanvankelijk dat men allereerst uw moeder wilde inschakelen en dat u haar wilde helpen, maar dat zij dit weigerde (CGVS, p. 11). Dit strookt echter niet met wat u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat de bende evenwel oorspronkelijk u op het oog had en ze zich pas tot uw moeder richtte nadat u hen eerst had afgewezen (CGVS, p. 14). U kan tevens geen afdoende verklaring bieden wanneer u wordt geconfronteerd met het gebrek aan een reactie van uw moeder op haar gedwongen rekrutering voor de bende (CGVS, p. 14). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw moeder, die doorheen haar leven reeds op meerdere plaatsen in Colombia heeft gewoond (CGVS, p. 7), geen enkele poging ondernam om zichzelf elders in veiligheid te brengen en de drugsbende te vermijden nadat uw broer het leven liet. Uw moeder zocht bovendien nooit hulp bij de Colombiaanse autoriteiten, wat mag verbazen aangezien dit later haar eerste advies bleek toen ook u geconfronteerd zou zijn geweest met de bende (CGVS, p. 11). Ook nadat uw moeder zou hebben besloten om de drugsactiviteiten stop te zetten, wat volgens u bij de bende op woede zou zijn onthaald, trof uw familie geen maatregelen om zichzelf in veiligheid te brengen, zij wonen tot op heden in dezelfde omgeving (CGVS, p. 9, p. 14-15). Dergelijk gedrag lijkt niet meteen te getuigen van de aanwezigheid van een acute dreiging. Dat u aangeeft dat men haar hoe dan ook zou gevonden hebben, kan in deze niet overtuigen. Dit alles leidt ertoe dat het CGVS uitgelezen twijfels kan plaatsen bij uw verklaringen omtrent de vermeende, al dan niet gedwongen, betrokkenheid van uw moeder bij de drugsbende Banda La Union en de vermeende gebeurtenissen vlak na de dood van uw broer Y. (...).

Bovendien mag het verbazen dat een georganiseerde criminele drugsbende uw moeder meteen en zonder enige twijfel een aanzienlijke verantwoordelijkheid zou geven binnen de organisatie. Zoals hierboven reeds aangehaald, zou uw moeder naar eigen zeggen nooit eerder betrokken zijn geweest bij dergelijke illegale activiteiten (CGVS, p. 12). Vanuit die optiek is het merkwaardig dat men haar onverwijd de controle zou hebben gegeven over een hele wijk en haar de verantwoordelijkheid zou hebben toebedeeld om er de drugshandel te coördineren en bovendien de leiding zou gegeven hebben over een heel aantal medewerkers (CGVS, p. 13). Dit lijken geen taken die een uitgekookte bende eenvoudigweg zou toeschrijven aan een uiterst onervaren persoon. Uw verklaringen omtrent de onervarenheid van uw familie in het illegale drugscircuit, blijken bovendien echter niet te kloppen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zowel uw moeder als uw broer, M. E. A. A. (...), liepen in het verleden een veroordeling op voor drugsgerateerde feiten (zie de door het CGVS opgezochte informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw broer M. (...) kreeg in 2010 een voorwaardelijke schorsing van een straf voor verkeer, fabricatie en bezit of gebruik van verdovende middelen. In 2013 werd uw moeder veroordeeld tot een voorwaardelijke straf omwille van dezelfde redenen. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud. Er kunnen echter redelijke twijfels geplaatst worden bij uw verklaringen dat u hiervan op geen enkele manier op de hoogte was en pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te weten kwam dat uw gezinsleden op dergelijke manier in aanraking waren gekomen met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 16-17). De verduidelijkingen die u na het persoonlijk onderhoud via een schrijven van uw advocaat wenste toe te voegen, kunnen hieromtrent geen afdoende opheldering bieden. Uit het persoonlijk onderhoud komt bovendien naar voren dat ook uw zus zich reeds schuldig heeft gemaakt aan drugsgerelateerde feiten door het binnensmokkelen van verdovende middelen in een gevangenis (CGVS, p. 13, p. 17). Dit alles doet vermoeden dat uw familie klaarblijkelijk danig sterker betrokken is bij de illegale drugshandel dan u aanvankelijk wilde laten uitschijnen, wat de algemene geloofwaardigheid van uw relaas wederom op negatieve wijze beïnvloedt.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, dient gesteld te worden dat uw identiteit op

zich niet wordt weerlegd en dat noch uw geboorteakte, noch uittreksels uit het burgerregister van uw moeder en uw broer Y. (...) in wezen relevant zijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de documenten die u indiende omtrent de dood van uw broer Y. (...), zijn overlijdensakte en een nieuwsbericht waarin melding wordt gemaakt van de moord, merkt het CGVS op dat de omstandigheden van zijn dood niet worden betwist. De nieuwsberichten die u voorlegt zijn wat ze zijn, ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven reeds geargumenteed, niet kan doortrekken naar een gegronde en actuele vrees wat u betreft. U legde tevens een document neer waaruit blijkt dat uw moeder en uw broer M. (...) in het verleden slachtoffer werden van een ontheemding. Uit desbetreffende vaststelling kan echter geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kunnen de klacht bij het parket, de aanvraag voor beschermingsmaatregelen, alsook de WhatsAppconversaties en bijgevoegde foto's niet overtuigen. Ook de brief die uw advocaat na het persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde, met daarin bijkomende toelichting, kan geen afdoende verduidelijking bieden voor uw eerdere verklaringen (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook

gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

“1. De bestreden beslissing

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande de problemen die zij kende met de georganiseerde misdaadgroep ‘Banda La Union’ in de stad Itagui omwille van haar weigering zich bij deze misdaadgroep aan te sluiten. Gezien haar familiale achtergrond en risicoprofiel van persoon die zich heeft verzet tegen de autoriteit van een criminele bende (zie infra) vreest zij represailles in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Ofschoon verwerende partij in de bestreden beslissing gewag maakt van ‘fundamentele tegenstrijdigheden’ in het vluchtrelaas van verzoekende partij (stuk 1, p. 2), valt het op dat verwerende partij nergens in de bestreden beslissing wijst op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de DVZ en de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch tussen de verklaringen afgelegd op het CGVS onderling.

Verwerende partij trekt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij in hoofdzaak in twijfel omwille van de volgende redenen:

- De WhatsAppconversaties met dreigberichten vanwege de criminele bende die authenticiteit zouden ontberen;
- Een foto van het wapen dat de familie van verzoekende partij voor de bende diende te bewaren die authenticiteit zou ontberen;
- Het feit dat het paspoort van verzoekende partij werd afgeleverd vóór het incident van 3 februari 2019;
- Het feit dat verzoekende partij het resultaat van haar klacht bij de politie niet heeft afgewacht alvorens het land te verlaten;
- Het feit dat verzoekende partij op sociale media heeft laten blijken dat zij thans in België verblijft;
- Het door verwerende partij onlogisch of merkwaardig geachte gegeven dat de moeder van verzoekende partij door de bendeleden werd gedwongen met hen samen te werken en hiervoor een compensatie ontving;
- Het door verwerende partij onlogisch of merkwaardig geachte gegeven dat de moeder en bij uitbreiding de hele familie van verzoekende partij zich niet elders in Colombia is gaan vestigen om problemen met de criminele bende te vermijden;
- Het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij de betrokkenheid van haar familie bij de illegale drugshandel zou hebben trachten af te zwakken.

Aangaande bovenstaande punten volhardt verzoekende partij in de verklaringen die zij hieromtrent heeft gegeven gedurende haar persoonlijk onderhoud, met name deze betreffende het paspoort dat zij reeds had aangevraagd met het oog op een reis naar het buitenland alsook betreffende de klacht die zij neerlegde en waarvan zij het resultaat niet heeft afgewacht. Wat dit laatste punt betreft, dient verwezen te worden naar de informatie over het politionele en justitiële apparaat in Colombia, dat niet in staat is bescherming te bieden tegen georganiseerde misdaadgroepen en bovendien banden heeft met deze groepen (zie infra). De overige punten betreffen elementen van het vluchtrelaas waarvan verwerende partij meent dat zij onlogisch of merkwaardig zijn, maar waarbij geenszins een fundamentele onwaarheid wordt aangeduid.

Het dient te worden opgemerkt dat naast de voormelde afwezigheid van tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoekende partij gedurende haar asielprocedure heeft afgelegd, verwerende partij evenmin de familiale achtergrond van verzoekende partij en met name het feit dat haar broer het slachtoffer werd van een gewelddadige confrontatie in het drugsmilieu, in twijfel trekt.

In de bestreden beslissing is er aldus geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ten gevolge van tegenstrijdigheden in de verklaringen. Bovendien acht verwerende partij de familiale achtergrond van verzoekende partij en de betrokkenheid van haar broer bij de criminele bende ‘Banda La Union’ geloofwaardig. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd (zie infra) of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist (zie infra).

In elk geval volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat de algemene situatie in Colombia voor personen met een gelijkaardig profiel en een dergelijke familiale achtergrond correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen hieronder zal worden aangetoond.

2. Het voordeel van de twijfel

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, een verzoeker om internationale bescherming het voordeel van de twijfel wordt gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Het dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in casu aan deze cumulatieve voorwaarden heeft voldaan en dat haar aldus het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Vooreerst heeft verzoekende partij een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Zo heeft zij talrijke documenten neergelegd ter ondersteuning van haar verzoek (suk 1, p. 2) en heeft zij op die manier haar specifieke profiel en familiale achtergrond trachten te staven. Dit alles getuigt van een oprechte inspanning om haar verzoek te staven en te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht, met name het aanbrengen van alle feiten en relevante elementen opdat de Belgische asielinstanties na onderzoek een gemotiveerde beslissing kunnen nemen.

Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partij eveneens alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd. Aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing geen gewag maakt van het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen - verwerende partij trekt immers louter de authenticiteit van bepaalde bewijsstukken in twijfel, staat het vast dat alle relevante elementen waarover zij beschikt werden voorgelegd.

Verzoekende partij heeft eveneens verklaringen afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Er is in casu immers sprake van een samenhangend en aannemelijk vluchtrelaas, zeker in het licht van het specifieke profiel van verzoekende partij en haar familiale achtergrond (zie infra punt 3). Dit vluchtrelaas is bovendien niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag, met name de persoonlijke en doelgerichte vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in Colombia (zie infra punt 3).

Verzoekende partij heeft tevens haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het tegendeel wordt evenmin opgeworpen door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Tot is eveneens vast komen te staan (zie supra punt 1) dat verzoekende partij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: in het licht van haar specifieke profiel en familiale achtergrond, de algemene situatie in Colombia voor personen met een dergelijk profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, staat vast dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Op grond van de bovenstaande cumulatieve voorwaarden die door verzoekende partij vervuld zijn, dient haar dan ook het voordeel van de twijfel te worden gegund.

3. Het profiel van verzoekende partij en de persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in Colombia

Uit objectieve informatie blijkt dat er in Colombia en meer bepaald in de metropole regio rond de stad Medellin, waar Itagui deel van uitmaakt, wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. In het geval van verzoekende partij gaat het om haar weigering zich aan te sluiten bij de georganiseerde misdaadgroep 'Banda La Union', die verantwoordelijk is voor de moord op haar broer.

Uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Colombia van november 2019, waarnaar ook verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat er in Colombia een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen die tevens banden onderhouden met de Colombiaanse overheid:

"(...)"²

Over de aanwezigheid van deze criminele bendes in de metropole regio rond de stad Medellin, waar Itagui deel van uitmaakt, valt in bovenvermeld rapport het volgende te lezen:

"(...)"³

Bovenstaande informatie toont de algemene situatie van onveiligheid aan in de metropole regio rond de stad Medellin, waar Itagui deel van uitmaakt. Deze situatie dient te worden gelezen in samenhang met

het vluchtrelaas van verzoekende partij en de daden van vervolging door de 'Bande La Union' die zij persoonlijk heeft ondergaan en waarvoor zij klacht heeft ingediend bij de politie, evenwel in het besef dat een dergelijke klacht niets zou uithalen gezien de afwezigheid van bescherming door het politionele en justitiële apparaat in Colombia en de banden die dit apparaat heeft met de georganiseerde misdaadgroepen in te land (zie supra). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat deze criminele bendes, die gelinkt zijn aan paramilitaire groepen van wie het netwerk zich uitstrekt over het volledige Colombiaanse grondgebied, zeer actief zijn in de metropole regio rond de stad Medellin, zoals dit in casu voor de bende 'Bande La Union' het geval is. In het licht van dit netwerk dat zich over gans Colombia uitstrekt, beschikt verzoekende partij evenmin over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt dat deze criminele bendes (BACRIM) op brute wijze reageren op de minste uitdaging van hun autoriteit, hetgeen tevens het geval was voor verzoekende partij, die weigerde zich aan te sluiten bij de bende die verantwoordelijk is voor de moord op zijn broer en vervolgens klacht indiende bij de politie.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende en/of niet-tijdelijke bescherming biedt in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet tegen deze daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen, die niet-overheidsactoren zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit omwille van de banden tussen de Colombiaanse (politionele en justitiële) autoriteiten en deze georganiseerde misdaadgroepen en andere gewapende groeperingen.

In dit opzicht dient aldus te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoekende partij, een persoon wiens broer betrokken was bij de georganiseerde misdaadgroep 'Banda La Union' en die door deze bende uiteindelijk werd vermoord, en de bovenstaande informatie, er wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in de metropole regio rond de stad Medellin, die deel uitmaken van een netwerk dat over heel Colombia vertakt is.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen en meent dat de algemene situatie in Colombia voor personen met een gelijkaardig profiel en een dergelijke familiale achtergrond correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

4. De erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die haar zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar Colombia het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In het geval van verzoekende partij, een persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende doordat hij weigerde zich aan te sluiten bij de criminele bende 'Banda La Union' die verantwoordelijk is voor de dood van haar broer en tevens een klacht heeft neergelegd bij de politie, is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Colombiaanse context en meer bepaald deze van de metropole regio rond de stad Medellin, het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van een bende middels een klacht bij de politie worden of het weigeren lid te worden van een bende, beschouwd worden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die een de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen personen als verzoekende partij, die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes of die een klacht neerleggen bij de politie, worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. Dit is het geval voor verzoekende partij, die weigerde zich aan te sluiten bij de criminele bende 'Banda La Union' die verantwoordelijk is voor de dood van haar broer en die tevens een klacht indiende bij de politie.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen, zoals de weigering om zich aan te sluiten bij een bende en het indienen van een klacht bij de politie, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit

opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven, niet mag toegeven aan de eisen van criminele bendes, een klacht moet kunnen indienen bij de politie en zich nota bene niet dient aan te sluiten bij de bende die verantwoordelijk is voor de dood van zijn of haar familielid. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben zich aan te sluiten bij een bende of klacht hebben ingediend tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Colombiaanse context, waarbij het buigen voor de eisen van de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"*, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij meent dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt en dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"*, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zijn relaas duidelijk onvoldoende geanalyseerd heeft en dat hij in dergelijke omstandigheden opnieuw moet worden gehoord door het CGVS. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat het CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan, aldus verzoeker.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu*

geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoeker in het eerste en derde middel de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het eerste, tweede en derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet kan bewijzen dat hij op dit ogenblik een vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege zijn vermeende problemen met de *Banda La Union*, nu (i) er ernstige twijfels kunnen worden geplaatst bij de echtheid en de geloofwaardigheid van de vermeende dreigberichten en bijgevoegde foto's waaruit hij zijn vrees voor vervolging puurt, (ii) hij diende toe te geven dat hij zijn paspoort had aangeschaft met het oog op een vakantie in de Verenigde Staten en niet pas na het vermeende incident van 3 februari 2019, zoals hij aanvankelijk beweerde, (iii) hij enerzijds de moeite ondernam om een klacht neer te leggen en beschermingsmaatregelen aan te vragen, maar anderzijds niet bereid bleek te zijn om nog even het resultaat af te wachten en bovendien tot op heden geen interesse toont in het verdere verloop van de aangifte, (iv) niettegenstaande hij via zijn familieleden te weten zou zijn gekomen dat men nog steeds naar hem op zoek was, hij er op zijn eigen sociale media geen geheim van maakte dat hij sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst in België verblijft, (v) zijn verklaringen over de vermeende gedwongen inschakeling van zijn moeder bij de *Banda La Union* weinig plausibel zijn en (vi) zijn verklaringen over de onervarenheid van zijn familie in het illegale drugsircuit bovendien niet blijken te kloppen met de informatie waarover het CGVS beschikt, omdat (B) de door hem neergelegde documenten niet bij machte zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie, en omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van een incident op 3 februari 2019 waarbij twee onherkenbare mannen op een motor hem zouden vastgegrepen hebben en gedwongen hebben om zich aan te sluiten bij *Banda La Union*, een criminele bende waartoe zijn broer tot voor kort behoorde. Dit gebeurde nadat zijn broer kwam te overlijden op 11 december 2018 en zijn moeder diens plaats zou hebben ingenomen, maar deze opdracht vervolgens rond 31 januari 2019 weer zou hebben neergelegd. Verzoeker zou van zijn belagers vijftien dagen bedenktijd hebben gekregen en in geval van weigering worden vermoord. Hij zou vervolgens klacht hebben ingediend bij de politie, doch besloten hebben het resultaat daarvan niet af te wachten en een paspoort en vliegtickets aan te schaffen om Colombia te verlaten. Nadat hij reeds in België was, zouden zijn moeder en zus via *WhatsApp* aan hem gerichte dreigberichten en foto's ontvangen hebben, waaruit verzoeker afleidt dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Colombia te vrezen dat hij zal gedwongen worden zich aan te sluiten bij de bende en dat hij anders zal worden vermoord.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat waar niet wordt betwist dat verzoekers broer op 11 december 2018 om het leven kwam bij een gewelddadige confrontatie in het drugsmilieu, verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bende waartoe zijn broer behoorde vervolgens zijn pijlen op hem zou hebben gericht en hem onder druk zou hebben gezet om de plaats van zijn broer in te nemen. Aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de bende die zich na de dood van zijn broer zouden hebben voorgedaan, en op basis waarvan hij voorhoudt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, kan immers geen geloof worden gehecht. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

"Allereerst dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit van de desbetreffende WhatsApp conversaties (zie document 10, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier) niet bewezen kan worden. Bovendien blijken de berichten die u voorlegt afkomstig te zijn van uw moeder en uw zus, dus niet rechtstreeks van uw vermeende belagers (CGVS, p. 5-6). U heeft uw belagers dus nooit openlijk kunnen identificeren, noch tijdens het vermeende incident op 3 februari 2019, noch in de vermeende dreigberichten. Daarenboven dient het CGVS op te merken dat ook de bijgevoegde foto's niet als authentieke originelen kunnen bestempeld worden. Bovendien blijkt minstens één van de bijgevoegde foto's eenvoudigweg weggeplukt van een internetpagina (...) (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). (...) U bestempelt het wapen op de foto echter als een onvervalst wapen dat uw familie voor de bende diende te bewaren (CGVS, p. 5), wat bijgevolg neerkomt op een fundamentele onwaarheid. Derhalve kan het CGVS ernstige twijfels plaatsen bij de echtheid en de geloofwaardigheid van de vermeende dreigberichten en bijgevoegde foto's, waaruit u een vrees voor vervolging puurt.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk ten stelligste dat het incident van 3 februari 2019 de directe aanleiding vormde voor het verlaten van uw land van herkomst, dat u pas daarna begonnen bent met de formele procedures om uw reis in orde te brengen en dat u pas na het incident het nodige geld kreeg van uw moeder om een paspoort aan te vragen (CGVS, p. 11, p. 15-16). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Colombiaans paspoort waarmee u de reis naar België maakte, u reeds werd afgeleverd op 25 januari 2019. Dit impliceert dat u reeds voor het vermeende incident met de twee bendeleden en reeds voordat uw moeder zou hebben besloten om niet langer samen te werken met de bende, desbetreffend paspoort heeft aangevraagd en ontvangen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er andere beweegredenen moeten hebben meegespeeld voor het verkrijgen van een paspoort. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd met desbetreffende vaststellingen, dient u toe te geven dat u aanvankelijk niet de waarheid vertelde en het paspoort daadwerkelijk reeds eerder had aangeschaft met het oog op een vakantie in de Verenigde Staten

(CGVS, p. 16). Vanzelfsprekend doen dergelijke vormen van incoherenties en onwaarheden aanzienlijk verder afbreuk aan de globale geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan worden opgemerkt dat u op 5 februari 2019 een aangifte indiende bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van de vermeende gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden op 3 februari 2019, en bijkomende beschermingsmaatregelen aanvraagde bij de nationale politie (zie documenten 6 en 7, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). U boekte vervolgens reeds een dag later, op 6 februari 2019, uw reis naar België (zie document 13, toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). Het mag verbazen dat u enerzijds de moeite ondernam om een klacht neer te leggen en beschermingsmaatregelen aan te vragen, maar anderzijds niet bereid bleek te zijn om nog even het resultaat af te wachten en bovendien tot op heden geen interesse toont in het verdere verloop van de aangifte (CGVS, p. 17-18). Er dient echter te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vastberaden was om een eventueel verder onderzoek niet af te wachten, noch eventuele beschermingsmaatregelen te evalueren. Dat u beweert dat de politie zou samenwerken met de bendeleden die u zouden zoeken, biedt hiervoor geen afdoende verschooning (CGVS, p. 5, p. 17). Het feit dat u zo snel na uw aangifte uw reis tot in de puntjes in orde bracht, dat u weigerde het resultaat van de aangifte af te wachten, alsook dat u reeds langere tijd over alternatieve motieven beschikte om uw land van herkomst te verlaten (zie supra), dit alles doet vermoeden dat u slechts een klacht heeft neergelegd en beschermingsmaatregelen heeft aangevraagd met als doel uw asielrelaas op te smukken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u bovendien naar voren dat uw belagers op dit ogenblik niet zouden weten waar u zich bevindt, zij zouden enkel op de hoogte zijn dat u Colombia heeft verlaten (CGVS, p. 14). Op uw eigen sociale media maakte u er echter geen geheim van dat u sinds uw vertrek uit uw land van herkomst in België verblijft. Niettegenstaande dat u via uw familieleden te weten zou zijn gekomen dat men nog steeds naar u op zoek was, plaatste u onder andere een foto op uw publiek Facebookprofiel waarop u te zien bent op een duidelijk herkenbare toeristische trekpleister in Brussel, alsook een foto waarbij u expliciet uw verblijfslocatie in Doornik aanduidt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u overigens aan dat men u in het opvangcentrum gewaarschuwd had voor dergelijk onbezonnen gedrag, maar ook deze verwittiging bracht u er niet toe om de berichten te wissen (CGVS, p. 16). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn eigen leven en integriteit, en daarom zijn land van herkomst is ontvlucht, kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij tot op zekere hoogte discretie waarborgt. Dit deed u echter allerminst, ondanks het feit dat men nog steeds naar u op zoek zou zijn.

Daarnaast lijken uw verklaringen omtrent de vermeende gedwongen inschakeling van uw moeder bij de Banda La Union, daterende van vlak na de dood van uw broer en voordat u belaagd zou zijn geweest door de twee motorrijders, weinig plausibel. Uw overleden broer was reeds lange tijd actief voor deze drugsbende en voerde reeds sinds zijn jonge jaren hun opdrachten uit (CGVS, p. 12). Bovendien bleef Y. (...) de bende trouw tot zijn dood, hij stierf terwijl hij een moordopdracht op een dissident bendelid uitvoerde (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt dat uw broer op een slecht blaadje stond bij de bendeleiders, integendeel. U schetst in uw verklaringen het beeld dat uw broer binnen de bende een gerespecteerd persoon was die vertrouwen genoot en daardoor ook de controle kreeg over een bepaalde wijk (CGVS, p. 12). Y. (...) zou u en uw familie bovendien steeds goed hebben afgeschermd van zijn bendeleden, jullie waren daar nooit bij betrokken. Vanuit die optiek kadert het bijgevolg niet in een logisch geheel dat de Banda La Union uw onervaren moeder zou dwingen om met hen samen te werken en haar dan vervolgens de verloning die uw broer aanvankelijk zou opstrijken voor de moord zou compenseren, vermits de bende daar weinig voordeel uit zou halen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar een verklaring voor deze eerder onwaarschijnlijke wending, ontbreekt het u aan een sluitend antwoord en beweert u tamelijk vaag dat drugs wijdverspreid zijn in Colombia (CGVS, p. 14-15), hetgeen geen afdoende opheldering kan bieden. Bovendien verklaart u aanvankelijk dat men allereerst uw moeder wilde inschakelen en dat u haar wilde helpen, maar dat zij dit weigerde (CGVS, p. 11). Dit strookt echter niet met wat u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat de bende evenwel oorspronkelijk u op het oog had en ze zich pas tot uw moeder richtte nadat u hen eerst had afgewezen (CGVS, p. 14). U kan tevens geen afdoende verklaring bieden wanneer u wordt geconfronteerd met het gebrek aan een reactie van uw moeder op haar gedwongen rekrutering voor de bende (CGVS, p. 14). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw moeder, die doorheen haar leven reeds op meerdere plaatsen in Colombia heeft gewoond (CGVS, p. 7), geen enkele poging ondernam om zichzelf elders in veiligheid te brengen en de drugsbende te vermijden nadat uw broer het leven liet. Uw moeder zocht bovendien nooit hulp bij de Colombiaanse autoriteiten, wat mag verbazen aangezien dit later haar eerste advies bleek toen ook u geconfronteerd zou zijn

geweest met de bende (CGVS, p. 11). Ook nadat uw moeder zou hebben besloten om de drugsactiviteiten stop te zetten, wat volgens u bij de bende op woede zou zijn onthaald, trof uw familie geen maatregelen om zichzelf in veiligheid te brengen, zij wonen tot op heden in dezelfde omgeving (CGVS, p. 9, p. 14-15). Dergelijk gedrag lijkt niet meteen te getuigen van de aanwezigheid van een acute dreiging. Dat u aangeeft dat men haar hoe dan ook zou gevonden hebben, kan in deze niet overtuigen. Dit alles leidt ertoe dat het CGVS uitgelezen twijfels kan plaatsen bij uw verklaringen omtrent de vermeende, al dan niet gedwongen, betrokkenheid van uw moeder bij de drugsbende Banda La Union en de vermeende gebeurtenissen vlak na de dood van uw broer Y. (...).

Bovendien mag het verbazen dat een georganiseerde criminele drugsbende uw moeder meteen en zonder enige twijfel een aanzienlijke verantwoordelijkheid zou geven binnen de organisatie. Zoals hierboven reeds aangehaald, zou uw moeder naar eigen zeggen nooit eerder betrokken zijn geweest bij dergelijke illegale activiteiten (CGVS, p. 12). Vanuit die optiek is het merkwaardig dat men haar onverwijd de controle zou hebben gegeven over een hele wijk en haar de verantwoordelijkheid zou hebben toebedeeld om er de drugshandel te coördineren en bovendien de leiding zou gegeven hebben over een heel aantal medewerkers (CGVS, p. 13). Dit lijken geen taken die een uitgekookte bende eenvoudigweg zou toeschrijven aan een uiterst onervaren persoon. Uw verklaringen omtrent de onervarenheid van uw familie in het illegale drugscircuit, blijken bovendien echter niet te kloppen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zowel uw moeder als uw broer, M. E. A. A. (...), liepen in het verleden een veroordeling op voor drugsgerateerde feiten (zie de door het CGVS opgezochte informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw broer M. (...) kreeg in 2010 een voorwaardelijke schorsing van een straf voor verkeer, fabricatie en bezit of gebruik van verdovende middelen. In 2013 werd uw moeder veroordeeld tot een voorwaardelijke straf omwille van dezelfde redenen. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud. Er kunnen echter redelijke twijfels geplaatst worden bij uw verklaringen dat u hiervan op geen enkele manier op de hoogte was en pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te weten kwam dat uw gezinsleden op dergelijke manier in aanraking waren gekomen met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 16-17). De verduidelijkingen die u na het persoonlijk onderhoud via een schrijven van uw advocaat wenste toe te voegen, kunnen hieromtrent geen afdoende opheldering bieden. Uit het persoonlijk onderhoud komt bovendien naar voren dat ook uw zus zich reeds schuldig heeft gemaakt aan drugsgerelateerde feiten door het binnensmokkelen van verdovende middelen in een gevangenis (CGVS, p. 13, p. 17). Dit alles doet vermoeden dat uw familie klaarblijkelijk danig sterker betrokken is bij de illegale drugshandel dan u aanvankelijk wilde laten uitschijnen, wat de algemene geloofwaardigheid van uw relaas wederom op negatieve wijze beïnvloedt.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

(...)

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt weerlegd en dat noch uw geboorteakte, noch uittreksels uit het burgerregister van uw moeder en uw broer Y. (...) in wezen relevant zijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de documenten die u indiende omtrent de dood van uw broer Y. (...), zijn overlijdensakte en een nieuwsbericht waarin melding wordt gemaakt van de moord, merkt het CGVS op dat de omstandigheden van zijn dood niet worden betwist. De nieuwsberichten die u voorlegt zijn wat ze zijn, ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven reeds geargumenteed, niet kan doortrekken naar een gegronde en actuele vrees wat u betreft. U legde tevens een document neer waaruit blijkt dat uw moeder en uw broer M. (...) in het verleden slachtoffer werden van een ontheemding. Uit desbetreffende vaststelling kan echter geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kunnen de klacht bij het parket, de aanvraag voor beschermingsmaatregelen, alsook de WhatsApp conversaties en bijgevoegde foto's niet overtuigen. Ook de brief die uw advocaat na het persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde, met daarin bijkomende toelichting, kan geen afdoende verduidelijking bieden voor uw eerdere verklaringen (zie supra)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de door

hem voorgehouden problemen met *Banda La Union* en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de voorgaande motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing wijst op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch tussen de verklaringen afgelegd op het CGVS onderling, is zijn betoog niet dienstig om afbreuk te kunnen doen aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar informatie over het politionele en justitiële apparaat in Colombia, dat niet in staat zou zijn om bescherming te bieden tegen georganiseerde misdaadgroepen en bovendien banden zou hebben met deze groepen, biedt hij geen verklaring voor het feit dat hij zelf een klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van het incident dat zich op 3 februari 2019 zou hebben voorgedaan en bijkomende beschermingsmaatregelen heeft aangevraagd bij de politie, maar vervolgens het resultaat van deze acties niet heeft afgewacht alvorens Colombia te verlaten. Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij over concrete aanwijzingen beschikte dat de politie *in casu* zou hebben samengespannen met de betrokken bende.

De verwijzing naar zijn familiale achtergrond – verzoeker wijst erop dat niet wordt betwist dat zijn broer betrokken was bij een criminele bende en het slachtoffer werd van een gewelddadige confrontatie in het drugsmilieu – en naar algemene informatie waaruit zou blijken dat er wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als het zijne, met name “*personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende*”, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Colombia daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dat betreft in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op wat voorafgaat blijft verzoeker in gebreke de door hem voorgehouden problemen met een criminele bende in Colombia aannemelijk te maken. Zijn betoog met betrekking tot het gebrek aan een intern vluchtalternatief in zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en aan doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, alsook over de kwalificatie van de grond van vervolging *in casu*, is bijgevolg niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de

verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN